

De lunch.

Op het kantoor hadden de medewerkers van de hoofdafdeling Bloempotmodellen middagpauze van half één precies tot één precies. Nu was het zo geregeld op het kantoor, dat men in de lunchpauzes bijna altijd aan hetzelfde tafeltje de lunch gebruikte. Was het één minuut voor één, dan riep meestal iemand vrolijk: "bloempotten roepen", en dan hesen de bloempotters zich van hun stoel omhoog, en brachten zuchtend hun dienblad met lege bordjes en frikandellebakjes naar de afvalhoek. Met een prettige glimlach wachtten zij vervolgens gezamenlijk op de overvolle liften.

Op een dag gebeurde het, dat een van de tafeltjes waaraan men de afdeling Modelcontrôle de lunch gebruikte, aangeschoven stond tegen een vreemde tafel. De mensen die daaraan lunchten kende men wel van gezicht, maar men sprak er nooit mee. Het zou echter bijzonder pijnlijk zijn, het tafeltje op de gewone plek terug te schuiven. Niemand voelde zich hiertoe geroepen. Zo kwam het, dat men - bij hoge uitzondering - kon volgen wat er aan het andere tafeltje gezegd werd. Ademloos luisterde men naar een geanimeerd gesprek dat twee heren voerden over een of andere treinreis, vermoedelijk een dienstreis:

"Bij controle in de trein van mijn NS-jaarkaart blijkt, dat het registratienummer van mijn identiteitsbewijs niet geheel klopt met het nummer van de jaarkaart zelf. Een probleem. Deze jaarkaart is niet langer geldig, deze moet worden ingenomen. Dat kost f 40, plus een enkele reis Amsterdam, plus inbeslagname van de jaarkaart. De controleur gelooft dat het niet opzettelijk gebeurd is. Ik denk dat dat komt omdat ik hem meteen gelijk geef, omdat hij merkt dat ik geschrokken ben, en omdat ik mezelf de schuld geef van het foutieve overschrijven van het registratienummer. Hij probeert een geschikte oplossing te vinden: "stapt u met mij er in Hengelo even uit, dan lopen we naar het loket, dan kunnen ze het daar meteen even uitzoeken. Als er alleen een fout nummer staat, dan kost u dat f 25, en dan bent u er vanaf, u krijgt dan meteen een nieuwe kaart."

Men luisterde aandachtig mee. Souschef Correctie-coördinatie vergat zelfs de extra confiture uit het eenpersoonskuipje op zijn dwars gebakken kantineboterham aan te brengen. De spreker vervolgde:

"Maar omdat ik me niet kon veroorloven om een half uur in Hengelo te verliezen, legde ik uit wat ik in Amsterdam ging doen, en dat ik niet een half uur later kon aankomen. "Dan moet ik deze kaart in beslag nemen, meneer. U kunt een enkele reis of een retourtje Amsterdam bij mij kopen. Kunt u niet in Amsterdam even naar het loket, dan kunnen we het daar regelen." Ook dat kon niet. "Weet u wat, bent u morgen in Enschede? Dan kunnen we morgenochtend op het station afspreken, dan maken we het daar in orde. Ik schrijf u nu een retourtje Amsterdam uit, en daar reist u op verder. Ja, ik geloof ook dat het van u geen opzet was. Ik ben alleen niet het hoogste hoofd van de NS, dus ik kan niet anders doen dan wat ik moet doen. U betaalt mij nu een retourtje, dan kan mijn chef morgenochtend in Enschede oordelen of u dat geld weer terugkrijgt. Neemt u wel nog een identiteitsbewijs mee". Ik dacht: als het zo gaat, dan kom ik er waarschijnlijk vrij goed van af, maar bij het uitschrijven van het kaartje bedacht hij zich. Het kaartje werd voorzien van een uitgebreid verhaal over inname van de NS-jaarkaart, naam en toenaam van de dienstdoende controleur, en bij 'prijs' werd vervolgens 'kosteloos' ingevuld. Aardig niet, van zo'n man, die heeft er toch geen belang bij om zo'n vette rug als mij te helpen?"

Men keek elkaar aan tafel gegeneerd aan, en sommigen probeerden hun aandacht voor het eten even te vergroten. Souschef Correctie-coördinatie stak zijn vork met een kwart boterham met tevredenheid in de mond.

"De volgende ochtend op station Enschede, op de afgesproken tijd kwam de dezelfde man mij vertellen dat de kassier van het station die dag er niet was, omdat het zaterdag was. "Maandag moet u terugkomen, ik geef u de kaart weer terug, als u deze nu maandagochtend komt inwisselen, dan krijgt u een nieuwe. Maar u moet een ding niet

zeggen, dat u zelf het nummer fout heeft ingevuld, want dan kost het u f 25 administratie. U zegt gewoon dat dat aan het loket gebeurd is." Ik bedank de controleur, en wijs hem erop, dat ik de volgende dag (zondag) naar Amsterdam wilde reizen. Zijn gezicht betrok. Het was duidelijk, dat hij aarzelde of hij mij nu nog de jaarkaart kon teruggeven. Ik zou er immers weer gebruik van kunnen maken. "Ja dan moet ik deze kaart hier houden, en dan moet u zelf een kaartje kopen". Nog voordat ik hiertegen bezwaar had gemaakt, vervolgde hij: "u moet niet zeggen dat ik dit u heb gezegd, maar als u nu zégt dat u uw jaarkaart vergeten bent. Direct wanneer u in de trein zit, gaat u naar de conducteur, en u zegt dat u de jaarkaart vergeten bent, dan krijgt u een voorlopig kaartje, daarmee moet u binnen vijf dagen naar het loket mét jaarkaart, en dan kost u dat alleen twee vijftig administratiekosten, maar zegt u niet dat u dat van mij gehoord heeft".

"Ik ben blij, en ik bedank hem voor de moeite. Hij wil mijn NS-jaarkaart nu ongeldig gaan maken, alvorens hem mij terug te geven. "Weet u wat", zegt hij, "ik weet nog iets". Hij neemt de kaart, en in plaats van hem ongeldig te maken, schrijft hij erop: "ongeldig ná ....". Ik kon nu de kaart weer gewoon gebruiken tot en met afgelopen maandag. Ik vond het toch zo aardig van zo'n man dat hij dat toch zomaar voor je doet, nietwaar?.."

"Bloempotten roepen", klonk het. De heren keken verstoord op. Souschef Correctie-coördinatie besloot zijn overgeschoten kuipje jam voor de volgende dag te bewaren. Een enkeling vouwde de overgebleven lekkernijen in een extra papieren servetje. Voor boven. Men stond op van tafel. Het was al over enen!